

Het was een ware ruïne overal, vooral in de verschillende winkels en zaken welke of geheel leeggeplunderd en uitgestolen waren. Vernield en kapot geslagen alles soms kort en klein en vervuild. Door vluchtende Hollandse soldaten, door Fransen en Erabanders die met karren uit Eraband kwamen. En dan niet te vergeten door de Duitsers, die alles vernielde en stalen wat hun maar te pas kwam.

Kees heeft toen met een gevluchte soldaat uit Valcheren, die op weg was naar huis een paar nachten in winkel geslapen om plundering en diefstal te voorkomen. We hebben die kaart, die die jongen ons een paar weken nadien nog schreef en waarvoor hij ons nog bedankte, nog liggende.

Enkele dagen later is toen de Fam. Weststrate teruggekeerd en toe was Pie ook thuis en hebben ze samen de zaak zo goed mogelijk wat opgeknaapt. Er waren een paar ruiten en deuren ingetrapt en in de winkel nog al wat schade aangericht.

De eerste Zondag dat we in Zaamslag waren was het Pinksteren en zijn we ter kerk geweest in de Chr. Gerof. Kerk, bij Ds Tolma, een goede preker. Hij kon echter zijn preek niet ten einde brengen, daar er luchtalarm werd gegeven en we ijlings dekking moesten gaan zoeken. In die dienst heeft Liza nog het orgel bespeeld. 's Avonds heeft toen Ds van de Berg gepreekt voor de Krabbendijkenaaren. Ook is zijn Vader hier gestorven, daar deze al in zeer ernstige toestand verkeerde toe we moesten gaan vluchten. Hij is daar onder zeer grote belangstelling begraven.

Het was daar op Zaamslag echter ook verre van rustig, daar er herhaaldelijk Franse, Engelse en Duitse vliegmaachines overkwamen en we nog al dikwijls dekking moesten gaan zoeken. Het werd zo erg dat een dochter van de Fam. Visse, welke met haar man en kinderen op de andere zijde van het dorp woonde, naar haar ouders kwam vluchten, daar zij met haar kinderen niet langer in huis durfde te blijven. Het werd er toen voor ons niet beter op, daar we met veel te veel mensen dicht op elkaar zaten en de kost er niet beter op werd. Ook Bets en Mientje hadden het wat dat betreft niet erg getroffen, daar het in Mei was en dus in de tijd van aardappelen met sla. Maar zij kregen alleen 's middags maar een bord sla en geen aardappelen. Reden temeer, dat wij al vlug begonnen te praktiseren om naar huis te gaan. Maar hoe? De Burgemeester, die hier ook was zeide dat wie weg wilde, zij dit geheel voor eigen risico moesten doen. Maar het liet mij toch niet met rust. We zijn toen eens poolshoogte gaan nemen en naar Walsoorden gereden op de fiets en jawel daar lag een boot die zowat een 30 of 40 mensen mee kon nemen en naar de Waardse haven voer of varen zou. Het weer was prachtig en wij terug en daar hadden ze vanzelf oren naar om terug te gaan. Wij zouden het er naar op wagen. Een auto gehuurd en wat op de fiets en wij weg. Vele van onze dorpsgenoten stonden ons aan te kijken en vroegen: 'wat gaan jullie beginnen? Ik zeide, we gaan weg wat er van komt dat komt er van. We kwamen juist in Walsoorde aan toen de eerste boot van zijn reis terug kwam. Dit was dus zijn 2e reis, wij aan boord en de Schelde over. Die schipper liet ons veel te veel betalen, maar hij zou dat tevele later terug moeten betalen. Hij wist dat we in nood zaten en maakte daar treurig genoeg nog gebruik van. Het was schitterend weer en we zagen al in de verte de toren van Waarde, de kerktorens van Krabbendijke en de fabrieksschoorsteen, zodat we al heel wat gerust gestel werden omdat dit er alles nog stond. Het lag er alles nog zo rustig en vredeig uit, of het geen oorlog was. Alleen in de verte naar Bath toe zage we een boot met zijn kiel naar boven liggen, die dus door het oorlogsgewel was getroffen. Maar anders zagen we dan ook niets. Zo kwamen dan gelukkig goed over en in de Waardse kaai stapten we weer gepakt en gezakt aan wal. Het dorp scheen echter als uitgestorven. Slechts hier en daar een man of vrouw, die ook al terug waren of thuis gebleven waren. Wij gingen dus maar op stap naar Krabbendijke. Onderweg echter werden we opgepikt door een